

Palabras de agradecemento co gallo da concesión do Premio Cidade de Pontevedra

CALROS SOLLA

Dádeme un río, que eu vos darei a veiga onde fundar unha cidade. Dádeme o mar, que vos farei herdeiros da ribeira e de peixe fresco ateigarei o cope.

Douvos a palabra. Emprestádeme o alento. Encherei o peito sete veces e a cada enchente sementarei nas vosas gorxas o lodo fértil da miña cántiga. Cando un galego canta, algo leva na gharghanta. Hoxe, *de aqueste río en la orilla*, exhibo orgulloso a miña condición de gafo e *maleante*; ergo a miña face de muller, homosexual, inmigrante e refuxiado; arrostro a coita do animal domeado pola tortura. Non pido esmola á beira do camiño, só reclamo o quiñón que en xustiza me corresponde.

Mentres avante o río, non serei pedra dormente nin tallamar abatido; troita a contracorrente, mentres avante o río. Na fonte do Salgueiriño abrolla un manancial de ollos limpos ao que, xacando, acudín doente e no que, axiña, atopei conforto. Vaipolorío, *auga corredía todo o mal desvía*.

Naquel verán de solpores pletóricos, o bardo Blanco Amor galgou os tesos cumes do Candán e selou os beizos de Federico García Lorca co óbolo da vizosa eternidade. *Quen fere poldro de pedra na mesma porta do sono?*

Poeta branco, poeta amor, hogano esta cidade xenerosa investiume profeta e á dereita de meu pai, viaxo a Marín nun trole de dous pisos. Mais son quen de separar as augas co brandir da miña vara de aguillón. De Mollavao deica Os Praceres, polo esteiro adiante, camiñarei canda o pobo, pés enxoiros, na reconquista da terra prometida. Cando un galego canta, algo leva na gharghanta.

E canta A Quenlla aqueles versos que arranxou Manuel María que compuxera Luís Seoane: *Pois en Galiza loitan, e a guerra dura séculos, os homes contra as ratas e vencen sempre as ratas*.

Renace da túa cinza, poeta branco, poeta amor, e revélalles a través de min que: *a Patria non a fan nin os heroes nin os guerreiros, a Patria créana os poetas. Existe unha Patria alí onde vive unha cultura, e o poeta é o home alucinado que anuncia o nacemento desa cultura e predí e forxa a consciencia dos seus supremos alumeamentos. Un pobo que non ten poetas ou que non sabe escoitar a súa palabra é un pobo estéril, condenado á eterna servidume espiritual, onde xamais poderá crearse unha Patria. Galiza vive e triunfará da opresión e de toda tentativa asimilista, Galiza salvarase porque ten poetas e o noso pobo sabe escoitar, como o facedes vós neste instante, con relixioso recollemento, os seus vaticinios. Revélallelo, poeta branco, poeta amor; revélallelo para que se rebelen.*

Nacéronme ás. Remonto o ceo de Monteporreiro e rasante de andoriña chío a memoria de Seoane e a de tantos galegos aldraxados por sentir polo noso o que outros *non entenden, non.*

Porque neste intre eu tamén *vexo unha labarada que chega até o ceo*, potente fachón que atinxe a bóveda celeste, e *a túa ausencia arrodéame coma un baleiro tráxico*. Nesta hora gozosa e saudosa, habédesme perdoar o atrevemento, mais xa van oitenta do 36 e a miña boca ansía falar por boca de bocas afogadas, e digo:

A miña patria natural é Galiza. Ámoa fervorosamente, como pode amar un fillo a súa nai. Xamais a traizoaría, aínda que me concedesen séculos de vida. Adóroa máis alá da miña propia morte. Se o xurado entendeu que por este amor entrañábel se me debe distinguir co Premio da Cidade de Pontevedra, recibireino como unha beizón máis por ela. Fago canto podo por Galiza e faría máis se puiden. Até me gustaría morrer pola miña patria. Baixo a súa bandeira desexo ser soterrado.

A Terra fía en min a doa dun cantar, semente pró maña. Foxen as sombras do val. Benia o noso pobo, que non calará.

Terra a Nosa!!